

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania P. Spółki z o.o. z siedzibą w M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
z udziałem zainteresowanych: K. M., R. G., J. J. i M. M.
o podleganie ubezpieczeniu wypadkowemu i składki,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 października 2014 r.,
skargi kasacyjnej P. Spółki z o.o. z siedzibą w M. od wyroku Sądu Apelacyjnego w
(...)
z dnia 6 listopada 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

P. Sp. z o.o. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 6 listopada 2013 r.

Zarzucono naruszenie art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2009 r. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie przez Sąd Apelacyjny, że powierzenie przez odwołującą się świadczenia określonych usług zleceńbiorncom – zainteresowanym w niniejszej sprawie – jest równoznaczne z „rozciągnięciem” miejsca wykonywania działalności zleceniodawcy w rozumieniu tego przepisu na obszar geograficzny (przestrzeń), gdzie usługa jest wykonywana, mimo że odwołująca się nie miała realnej kontroli nad wykonywaniem usług przez

zleceniobiorców, którzy mogli je wykonywać w dowolnym czasie i ze swobodą w wyborze sposobu wykonywania usług (trasy, po których poruszali się zleceniobiorcy).

Wniesiono o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wobec istnienia potrzeby wykładni przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2009 r. w zakresie przepisów dotyczących braku obowiązku objęcia ubezpieczeniem wypadkowym osób wykonujących pracę poza siedzibą bądź miejscem prowadzenia działalności zleceniodawcy, budzących poważne wątpliwości interpretacyjne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu

Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepublikowane). Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecnictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Ponadto rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Rzeczą tego Sądu na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie takich okoliczności w podstawach kasacyjnych lub ich uzasadnieniu i formułowanie za skarżącego prawidłowego wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Należy również zauważyć, że Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skarg kasacyjnych wniesionych przez płatnika w sprawach o zbieżnych stanach faktycznych i prawnych (postanowienia z 9 stycznia 2014 r., I UK 342/13, z dnia 1 kwietnia 2014 r., I UK 440/13 i 12 sierpnia 2014 r., I UK 64/14), a w kolejnej z takich spraw skarga kasacyjna płatnika została oddalona wyrokiem z dnia 5 sierpnia 2014 r., I UK 448/13.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.